

מסורת הש"ס

א) לפי גי' רש"י ז"ל נקרא מקומו כיבוש אלו וכו' וכלל לקמן מנין לרבות י"א מ"ל על נדמה ולקמן א"ל ע"ק אמר קרא בלל עת נדמה סמוך לנדמה כי וי' רש"י ג' היותה ד' א) ובלקוץ אמר ר' יעקב; ד) נמניתי כח"א; ה) עדי ויד' רש"י; ו) ויע"ש תוס' מנחות ט: ד"ה אמר תוס' וצמות סב. ד"ה מ"ל תוס' פסחים מג: ד"ה מאן תוס' מנחות ט: ד"ה אמר תוס'; ו) פני' הנון ע"ז תמלא בספר המים שמעתי את הגאון מהר"ל מפלגא בקשר וזית ח"א פ"ג; ז) תנומה וכו' דקאן פחות ה"מ"א ו"ל בן נוסף ע"ש צ"ח"ק כבוד רמזים על הכתוב שגט ה"ל.

תורה אור השלם

1. ואפשר כי יובד זבוב נדמה ימים רבים בלא עת נדמה או כי תזבוב על נדמה כל ימי נדמה וכו' וקראת כימי נדמה וקראת בטמאת היא: וקרא טו טה
2. כל המשקב אשר תשקב ע"לו כל ימי נדמה במשקב נדמה וקרא ידך וכל הקלי אשר תשקב ע"לו נדמה וקרא בטמאת נדמה: וקרא טו טה
3. עמר וקראת ארץ ראה וקרא ג"מ ויתפצעו הדרים עד שחוד גבעות עולם וקרא עלם ול: הבקיע ג' ו

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה ואלו לוינה הצטרף עם כ"ב א"ל א"ל ראה וכו' ו' נקיים עד עשירי סוף מני: ב) ה' ה' מ"ל כל המשקב אשר תשקב: ג) תוס' ד"ה מ"ל כל ימי זובה כמשקב נדמה תימה:

הגהות מהר"ב רגנבורג

א) גם ומנין שהוא עשה משקב ומשקב. מלת ראה נמשק. וז"ל שא"ל כל"ל וזה נתיב: ב) שם יכול תמסור פסעה למיט. יז"ב ע"י ח"ס וקראת ארץ ק"ק ע"א וכו': ג) מ"ל ד"ה ואלו לוינה וכו' דהיינו כג"ד כח"א הס"ד וחתי"ב מה"ד א"ל וכו' מש"י ו' נקיים עד עשירי שהיו וכו' כ"ב:

מוסף רש"י

אחד לאחד. היינו יום כנגד יום (היות ד') קאת מיט המסתם (מניחה ב.) הדרן עלך ספכת נדה

תינוקת פרק עשירי נדה

עג.

עין משפט נר מצוה

פד א מ"י פ"ו מה' אסורי ביאה הל"ב:
פז ב מ"י פ"ג מה' אסורי משפט והמטא מעשה ומקום ה"ל"א ופ"ד מה' אסורי ביאה הל"ב:
פח ג מ"י פ"ג מה' אסורי משפט והמטא הל"ב ג:
פד ד מ"י פ"ו מה' אסורי ביאה הל"ב ופ"א מה' אסורי משפט והמטא הל"ב:
פז ה מ"י פ"ו מה' אסורי ביאה הל"ב והלכה ט:

תוס' הר"ש

מנין לרבות שני ושלישי כו'. מדרק חשיב עד עשירי ואחד עשר אלא תאי שני הוא יום שני לימי זובה וכד' נסבה דהיינו מופלג יום א' מדרתה וכובר ריבה אהו מאו כי תזבוב אלא אגב ריהטא חזרו ונפולו בחדי אחריה: מנין לרבות יום י"א (יום). דס"ד לא מרביתו ראוי לספירה אלא לעיקר זיבת הטהורה פסוק אבל לא לספירה דמרביתו מאו כי תזבוב: ומה הוא שאינה מטמאה בראיות כבימים. ותימה מה להיא שכן מטמאה באונס כו' ובסמך דקאמר ומה הוא שאין סופר אחד לאחד וכו' איכא למיפרך מה להיות שכן מטמאה בראיות כבימים כדארמינן בריש בנות כותים ל"א ליפי מהדרי מכת הגן פירכי. וי"ל דאינו סומך עיקר על הק"ו אלא כמו ילימד סתום מן המפורש. ויש דברים דילפי מהדרי כדמפרש בריש בנות כותים: תנא דבי אליהו כל השונה הלכות. אידי דאיידי לעיל בהלכות י"א שהיא הל"מ קא מייתי לה מ"א כדפרשיה: הלכות משנה וברייתא והלכה למשה מסיני. ומיהו לא שייך כל כך הבא טפי ממשאר דוכתי דלא מייתי לה אגב גורא זו אלא משום דניחא לה לטיט בדבר טוב כדארמינן באין מעמידין שכן מצינו בבבאראיס הראשונים וס"טו בדברי שבח ותנומתין: פליק פרק תינוקת ככ"ד ובפליקוהי ספכת נדה ברחמי שמיא כותבת נסים כח"ד אברהם מוליב' ו' נ"ע

בלל עם נדמה. אינו אומר לך אלא נדמה שלשה אחר ימי נדמה סמוך לנדמה שראתה יום ראשון אחר ו' ימי נדמה וראתה שמיני ותשיעי ועשירי: או כי סובב. לרבות רואה ט' ו' ואחד עשר: מנין לרבות שנים שלשה נו'. שכולן יש להן דין אחד: אמרת מה מצינו רביעי. לימים שאחר הנדה: שהוא ראו. לספירת נקיים א"ס ראתה אב"ג ופסקה: וראוי לזיבה. לנרף עם בג"ד א"ס לא ראתה בא' דהא אחרני מופלג יום אחד מקרא דלו כי תזבוב ג' דהיינו בג"ד א"ס מרבה כל אלו עד י' ויו"ד ככלל שהן ראויין לספירה א"ס ראתה שלשה ראשונים מש"י ו' נקיים עד ט' שהיו נמי נראין לזיבה בראיה מהם שמתראה שלשה רזופין: מנין לרבות י"א. שצטרף עם הראשונים לזיבה לז' רזופין ואע"ג שאינו ראוי לספירת נקיים של זיבת ג' ראשונים: ס"ל בלל עם נדמה. ואפילו מופלג לימים הרבה: יונל. כיון דכתיב בלל עם נדמה שאני מרבה ז"ב ש"ס ראתה ו' י"א ו' ב' תהא ז"ב גמורה ולא תהא תחלת נדה בראיית ו' ב' אלא מצטרף לזיבה: יום י"א שהוא ראוי לפירה וזכה או כי סובב. דזיבה רביעי מתרבי מאו כי תזבוב ולאוהא זיבה משכי ימי ספירה עד אלא רואה שלשה רזופין: ס"ל ימי. כל ימי זוב טומאתה כימי נדמה תהיה: עמאה מלמד שמעמאה א"ס זועלה נדמה. שמופרש זה אשר יזכב איש וכו': הוא שאינה מעמאה. בשלש ראיות ציוס אחד טומאת זוב גמור לקרן כלילו ראתה שלשה ימים אכל זב טומאת צין בג' ראיות ציוס אחד צין בג' ימים ראויים צ"ק צ"ב כי"ד הרגל (דף ד.) ואין לי. עושה משקב ומושב צימים שאחר הנדה אלא הרואה שלשה ימים שני ימים מנין: ס"ל. כל המשקב אשר (ט) יזכב עליו כל ימי זובה כמשקב נדמה: יהיה לה. הוסף לה הויה של שמור: הוא שאינו סופר אחד לאחד. זב צעל ראייה אחת כצעל אחד וטובל צו ציוס סופר שבעה לשנים: אלמא קראי נינהו. כל דין י"א שצין נדה לנדה מכלן למדנו שהן י"א יום והרואה צ"ב ג' הרי זו זבה והרואה בא' צ"ב סופרת ימי כנגד יום ולסוף י"א סומחילין יום שיהי א"ס תראה

איך י' אלא יום אחד מנין לרבות מופלג שנים ושלושה. אגב ריהטא נקט שנים דשנים היינו יום שני לימי זובה דהיינו מופלג יום אחד שריבה ככר דהא מני ואילו עד י' וי"א וא"כ שנים היינו שני: הוא שמטמא בראיות כבימים אינו דין בו'. תימה דאיכא למפרך מה להיא שכן מטמאה באונס והכי אמרינן צ"ב פרק צנות כותים (לעיל ג'): דלא ליפנין מהדדי וכן לקמן דקאמר מה הוא שאינו סופר אחד לאחד כו' איכא למפרך מה להיא שכן מטמאה בראיות כבימים מיהו צוה מצינן שפיר למילף דלגבי ספירה אחרני רחמנא בלשה מצאיש ולענין ספירה עזיב שפיר ק"ו הואיל ולענין ספירה מצינו שהאמר בלשה מצאיש וז"ל שאינו קל וחומר גמור אלא כמו גילוי מילתא בעלמא לגלות זה על זה וז"ע דאיכא מקומות דאיכא תרי קראי לנס מדות ולזיבות יש מקומות דנפקא מחד קרא:

ת"ל י' כי ימי א) וכו' תימה דהך מוקמינן כר"ע אלמא ר"ע קא דריש כל וכן צשלתי פ' התערוכות (נחמס פג.) דריש ר"ע כל וא"כ כי קאמר צפסיס פרק אלו עוצרין (דף מג.) מאן שמעת ליה דריש כל ר' אלעזר הוא דלמא ר"ע הוא דדריש נמי כל ויש לומר דאין לדמות דרשות לכל להדדי דאי כל דשיין למרש כ"ע ורשאי דשמעתין דלמנינא מדרש שפיר דמדימי למנינא כל נמי למנינא: **תנא דבי אליהו כ' השונה הלכות.** אית ספרים דלא גרסינן ליה מיהו צפירוש רש"י איתא ור"ם הגיחו צפסרו וכן נראה דאידי דאיידי לעיל בהלכות מייית לן לפייס צדכר טוב ואיתא נמי לן צמגילה פרק צמרא (דף כה.) והכי נמי אמרינן צאין עומדין (בכרות לה.) שכן מצינו צנצינאס הראשונים שסיימו צדכיהן צדכרי צחך ותנומתין:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

לנדתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה זבה תנא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר הליכות עולם לו אל תקרי הליכות אלא הלכות:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

אחד תשצ טשה והוא שהרי לא צרין לדון יום זובה אלא י"א ומכלן ואליך הרי היא צדין פרשה ראשונה דכתיב צו וקרא טו צענת ימים תהיה צנדתה: לרבי עקיבא קראי. דלא גמר הך הלכתא הלכה למשה מסיני דקאמר ר' אלעזר צו עזריה [לעיל עג:] ובי היכי דליף חזי לוג שמן למודה מקראי הכי נמי ליף אחד עשר יום שצין נדה לנדה מקראי: ציממי. ראתה ציוס תהיה זכה דכתיב (טס) ימים רבים אכל ראתה צלילות לא תהא זכה: סמוך לנדמה: ליל שמיני שהרי ימי נדות כל שבעה עד הלילה דכתיב צענת ימים תהיה צנדתה: פלגום. משנה וצרייתא הלכה למשה מסיני:

הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה